

Nors mes
tokie
skirtingi

Nora
Roberts

svajonių knygos

Silks

Tavo širdies terapija

*Jausmų pasaulis, kuriame sleidžiasi draugystės žiedai,
karaliauja meilė, verda aistros, dūžta širdys,
pildosi slapčiausi troškimai ir lūkesčiai.
Ir visa tai – garsiausių pasaulio rašytojų
laiko patikrintuose kūrinuose:
intriguojančiuose, užburiančiuose
jausmų romanuose
ir šeimų sagose.*

*Aš ♥ gamtą
Aš minkštą viršelį*

Nora
Roberts
Nors mes
tokie
skirtingi

Romanas

Vilnius
2018

*Skiriu Joanai Schulhafer – vadovei, agentei
ir gerai draugei.*

|

– Persvara Starbako naudai.

„Kaip visada“, – pamanė Ašerė. Akimirką erdvioje arenoje stoji toji gaudžianti tylą, būdingą patalpose vykstantiems sporto renginiams. Tvyrojo kepintų riešutų ir prakaito kvapas. Virš galvų plieskiančios lempos tuos kvapus tik sustiprino, o susispaudę žiūrovai kūrė priverstinės bendrystės jausmą. Kažkoks vaikas piktai pasiskundė, bet buvo nutildytas.

Per vidurį arenos, per kelias eiles nutolusi nuo aikštelės, Ašerė Vulf sėdėjo stebėdama Tajų Starbaką – teniso asą, Čigoną, amžinos vasaros vaiką ir buvusį mylimąjį. Ji jau ne pirmąkart per daugiau nei dvi valandas užsitęsusią dvikovą pamanė, kad jis pasikeitė.

Tik dar neaišku kaip. Nuo to laiko, kai matė jį akis į akį, praėjo daugiau nei treji metai. Bet jis nepaseno, nesustorėjo, neprarado jam būdingos energijos.

Pastaruosius metus ji retai per televizorių žiūrėdavo teniso varžybas – buvo pernelyg skaudu. Per daug pažįstamų veidų, įskaitant Tajų, kurio labiausiai norėjo išvengti. Netyčia užtikusi jo nuotrauką ar straipsnį apie jį sporto skyriuje arba paskalų skiltyje, Ašerė iškart numesdavo laikraštį į šalį. Tajus dingo iš jos gyvenimo. Pati taip nusprendė. O ji sprendimus priima labai ryžtingai.

Net sprendimas ateiti stebėti JAV uždarų patalpų teniso čempionato buvo priimtas gerai apgalvojus. Prieš atvykdama ji pasvėrė visus už ir prieš. Galiausiai nugalėjo logika. Juk ruošiasi grįžti į sportą. Per turnyrus neišvengiamai susidurs su Tajumi. Todėl pasimatyti su juo dabar, parodydama žurnalistams, kolegoms ir gerbėjams, kad to, kas ruseno prieš trejus metus, nebeliko nė ženklo. Teliko viltis, kad Tajus taip pat tai supras.

Tajus stovėjo prie linijos, ruošdamasis atlik-

ti padavimą. Ašerė pastebėjo, kad jo stovėseną ir gebėjimas susikaupti taip pat nepasikeitė. Jis išmetė kamuoliuką, atsivėdėjo ir atliko jo vardu pavadintą suktą padavimą kaire ranka – „starbaką“.

Ašerė girdėjo, kaip jis staigiai iškvėpė, suteikdamas padavimui dar daugiau jėgos. Ji sėdėjo užgniaužusi kvapą. Už prancūzą Grimaljė prastesnis žaidėjas nebūtų atmušęs kamuoliuko. Tačiau priešininkas sureagavo greitai, jėga atsakė į jėgą ir užvirė kova.

Kamuoliukui švysčiojant ir dunksint žiūrovai vis labiau įsiaudrino. Uždaroje salėje aidėjo kirčiai. Girdėjosi padrašinantys riksmi ir susižavėjimo žaidėjų gebėjimais šūksniai. Ašerei pasitraukus iš sporto, Tajus neprarado gebėjimo įtraukti žiūrovus. Gerbėjai jį dievino arba nekentė, bet niekada nuo jo nenusisuko. Tajus traukė ir jos žvilgsnį, nors Ašerė nebežinojo, kuriai žiūrovų kategorijai save priskirti. Ji pažinojo visus jo kūno raumenis, visus judesius ir veido išraiškas. Jos širdyje pynėsi pagarba, susižavėjimas ir ilgesys, virsdami veiriama nepamirštamo skausmo sūkuriu. Šiaip

ar taip, ji negalėjo atplėšti nuo jo akių. Tajus Starbakas iš žiūrovų išspausdavo jausmus ir jam buvo nesvarbu – neapykanta tai ar meilė.

Abu vyrai judėjo greitai, neatplėsdami akių nuo mažo balto kamuoliuko. Smūgis iš kairės, iš dešinės, trumpas suktas smūgis. Prakaitas žliaugte žliaugė. To reikalavo ir žaidimas, ir žaidėjai. Teniso gerbėjai norėjo matyti žaidėjų pastangas ir įtampą, norėjo girdėti dejones, alsavimą, užuosti prakaitą. Nors buvo nusi-teikusi mačą stebėti abejingai, Ašerė pasijuto žvelgianti į Tajų su neatmieštu susižavėjimu, kurį jam jautė daugiau nei dešimt metų.

Tajus žaidė abejingai, bet energingai – nors skamba prieštaringai, tai tiesa. Jėga, miklumas, žaidimo technika – jam nieko netrūko. Ilgas vikrus jo kūnas rodėsi kone guminis, kol išryškėdavo raumenų kauburėliai. Būdamas šimto aštuoniasdešimt septynių centimetrų ūgio jis turėjo ilgas rankas ir gebėjo mikliai sukiotis. Jis žaidė tarytum fechtuotojas. Ašerė visada jį laikė muškietininku. Grakštūs mostai, įtūpstai, atremti smūgiai ir kone šėtoniškos kibirkštėlės tamsiai pilkose akyse. Net jo veidas buvo

panašus į nuotykių ieškotojo – siauras, nuodėmingas, kaulėtas, bet su neįprastai švelniomis lūpomis. Jo plaukai kaip visada buvo per ilgi ir neklusniomis juodomis sruogomis krito ant baltos prakaitą sugeriančios juostelės.

Jis pirmavo vienu setu, bet žaidė taip, lyg nuo kiekvieno taško priklausytų gyvybė. Ašerė suprato, kad ir tai nepasikeitė, o jos širdis daužėsi vis greičiau. Tarsi pati stovėtų su raketė rankose, o oda srūtų prakaitas. Delnai sudrėko, raumenys įsitempė. Tenisas įtraukdavo stebėtojus. Starbakas juos pakerėdavo. Tai taip pat nepasikeitė.

Tajus numušė kamuoliuką kryžmai aikštelės, šoninės linijos link. Nors prancūzas nėre ton pusėn, kamuoliukas nušoko tolyn. Stebėdama, kaip greitai ir tiksliai Tajus numušė kamuoliuką, Ašerė sėdėjo užgniaužusi kvapą.

– Kamuoliukas už šoninės linijos, – abejingai pareiškė teisėjas. Žiūrovai pratrūko garsiai piktintis. Ašerė, neatitraukdama akių nuo Tajaus, laukė sprogimo.

Jis stovėjo alsuodamas, išvargintas įtempotos dvikovos, išmeigęs žvilgsnį į teisėją.

Paskelbus rezultatą 40:40, žiūrovai toliau nerimo. Tajus, vis dar žiūrėdamas į teisėją, neskubėdamas nusišluostė kaktą riešine. Jo veidas buvo neperprantamas, tik akys iškalbingai švietė. Žiūrovai pamažu nutilo, buvo girdėti tik negarsios spėlionės. Ašerė prikando apatinę lūpą. Tajus grįžo prie galinės linijos neištaręs nė žodžio.

Krūptelėjusi Ašerė pagaliau suprato, kas pasikeitė. Jis išmoko tvardyti. Ji kvėpavo lėtai ir įsitempę pečiai pamažu atsipalaidavo. Ankstesnis Tajus Starbakas būtų puolęs švaisytis įžeidimais, gal net metęs raketę, šiepeč dantis, prašęs žiūrovų palaikymo arba jiems priekaištavęs. Dabar tik tyliai perėjo aikštelę, nors akyse liepsnojo susierzinimas. Tvardėsi. Tai buvo nauja.

Stovėdamas už linijos Tajus neskubėjo, tvirtai atsistojo ir atliko padavimą, kurio priešininkas nepajėgė atremti – kamuoliukas sušvilpė lyg iššauta kulka. Žiūrovai palaikė jį riksmis. Tajus tylėdamas kantriai laukė, kol paskelbė rezultatą. Persvara ir vėl jo pusėje. Ašerė gerai jį pažinojo ir nutuokė, kad tą

akimirką jis galvojo tik apie būsimą veiksmą. Pelnytas taškas jau praeityje, vėliau galės jį prisiminti ir pasimėgauti. Dar reikia laimėti mačą.

Kitą padavimą prancūzas atrėmė ugningu kirčiu iš dešinės. Smūgį palydėjo prakaitas, įniršis ir akiplėšiškas vyriškumas. Kirčiai vijo vienas kitą – greitai, liepsnojantys. Rodėsi, kad du piratai mainėsi pabūklų papliūpomis, stovėdami priešinguose lentomis kloto korto galuose. Girdėjosi, kaip kamuoliukas atsitrenkia į tinklelį, kaip ant grindų slyščioja guminiai padai, kaip varžovai, galynėdamiesi iš visų jėgų, dejuoja, bet visus garsus paskandino palaikymo šūksniai. Žiūrovai pašoko ant kojų. Ašerė pati to nesuvokdama taip pat atsistojo. Abu vyrai žaidė negailestingai, o sekundės vis tiksėjo virsdamos minutėmis.

Pakreipęs riešą prancūzas šiaip ne taip atmušė kamuoliuką, privertusį jį atsitraukti už galinės linijos. Kamuoliukas nusileido dešinėje korto pusėje. Stipriu smūgiu iš kairės Tajus pasiuntė kamuoliuką neaukšta trajektorija taip, kad priešininkas nepasiektų, ir užbaigė

dvi su puse valandos trukusį mačą, laimėdamas tris setus iš keturių.

Starbakas tapo JAV uždarų patalpų teniso čempionu ir žiūrovų numylėtiniu.

Ašerė leidosi užliejama džiaugsmo, o Tajus priėjo prie tinklo tradiciškai paspausti priešininkui rankos. Dvikova ją sujaudino labiau, nei tikėjosi, bet šį jausmą ji priskyre profesionaliam susižavėjimui. Tik dabar ėmė svarstyti, kaip Tajus elgsis vėl ją išvydęs.

Ar ji įskaudino jį? Sužeidė širdį? Pamynė jo išdidumą? Išdidumą, nusprendė Ašerė. Tai tikėtina. Gali būti, kad jis supyks. Bet ji elgsis šaltai. Išlaikyti savitvardą Ašerė mokėjo taip pat gerai, kaip pasiūsti kamuoliuką priešininkui virš galvos. Viso to išmoko dar vaikystėje. Jiedviem susitikus ji tiesiog pasinaudos tuo, kad Tajus ugningo būdo. Pirmam susitikimui Ašerė ruošėsi beveik taip pat pareigingai kaip grįžti į profesionalų tenisą. Pasiuks pergalę abiejose srityse. Kai Tajus nusipraus po dušu ir atsakys į žurnalistų klausimus, ji jį susiras. Pasveikins ir duos žinoti, kokie išbandymai jo laukia. Išmintingai pasielgs pirma žengdama

žingsnį, parodydama, kad yra pasiruošusi. Ašerė patenkinta stebėjo, kaip Tajus šnekasi su Grimaljė prie tinklo.

Paskui Tajus lėtai ir ryžtingai pasuko galvą. Nesidairydamas, nedvejodamas išmeigė į ją akis. Žvilgsnio galia privertė Ašerę staigiai įkvėpti. Jis žvelgė tiesiai ir ryžtingai. Jai išdžiūvo burna. Tada Tajus nusišypsojo – nemaloniai, tarytum mesdamas iššūkį. Ašerė atsakė tuo pačiu, paakinta veikiau nuostabos nei pasitikėjimo savimi, o žiūrovai aplinkui skandavo Tajaus vardą. „Starbakai!“ – aidėjo salėje tarytum litanija. Praėjo dešimt, penkiolika sekundžių – nė vienas nesumirksėjo ir nepajudėjo. Nors buvo labai energingas vyras, Tajus gebėjo išlikti stebėtinai ramus. Veriantis jo žvilgsnis juos suartino. Šypsena niekur nedingo. Ašerei ėmė drėkti delnai, bet kaip tik tada jis apsisuko iškėlęs raketę virš galvos it ietį, pasirodydamas žiūrovams. Jie jį dievino.

„Jis žinojo“, – apimta įniršio pamanė Ašerė. Aplinkui sujudo žmonės. Jis visą tą laiką žinojo, kad ji arenoje. Ašerė juto ne karštą tvilkantį pyktį dėl to, kad buvo apmulkinta,

o veriančias šalto įsiūčio šukes. Tajus vos per dešimt sekundžių, neištaręs nė žodžio, davė jai suprasti, kad žaidimas nesibaigė. Ir kad jis visada laimi.

Ašerė tarė sau, kad šįkart bus kitaip. Ji taip pat pasikeitė. Tačiau taip ir nepajudėjo iš vietos, tik stovėjo dyrėdama į ištuštėjusią aikštelę. Galvoje sukuriavo prisiminimai, jausmai, pojūčiai. Pro ją brovėsi žmonės aptarinėdami mačą.

Ji buvo aukšta, liekna kaip nendrė, o oda per saulėje praleistas valandas įgavo auksinį atspalvį. Šviesius plaukus buvo nusikirpusi trumpai ir griežtai. Toks kirpimas buvo ir gražus, ir praktiškas. Net trejiems metams pasitraukusi iš teniso Ašerė plaukų stiliaus nepakeitė. Jos veidas rodėsi labiau tinkamas žvilgantiems madų žurnalo puslapiams nei teniso aikštelės įkarščiui. Žvelgdamas į dailius skruostikaulius pailgame veide pamanytum: mėgėja. Tikrai ne profesionalė. Ji turėjo mažą tiesią nosį virš plonų lūpų, kurias retai padažydavo. Dažytis prieš einant į kortą – laiko švaistymas, prakaitas vis tiek viską nuplautų.

Jos akys buvo didelės, apskritos, tamsiai mėlynos, beveik violetinės. Įprotis padažyti šviesias jas supančias blakstienas – tik viena iš kelių jai būdingų tuštybės apraiškų. Nors kitos žaidėjos teniso suknelės puošdavo papuošalais arba kaspinais, Ašerei tai net į galvą nešaudavo. Net būdama už aikštelės ribų ji rinkdavosi paprastus neryškių spalvų drabužius.

Vienas išradingas žurnalistas ją sulaukusią aštuoniolikos, praminė Veideliu. Kai pasitraukė iš profesionalaus teniso, jai buvo beveik dvidešimt treji, bet pravardė prilipo. Jos veidas buvo labai gražus, rimtas. Žaidžiant tenisą nei priešininkės, nei žiūrovai nepajėgdavo perprasti, ką ji mąsto ar jaučia. Vienas didžiausių jos pranašumų – gebėjimas nesutrikti net tvyrant įtampai. Šis įprotis įsismelkė ir į asmeninį gyvenimą.

Ašerė tenisu gyveno ir kvėpavo taip ilgai, kad riba tarp moters ir sportininkės išsitrynė. Tėvas jai į galvą buvo įkalęs griežtą nesulaužomą taisyklę – visų svarbiausia privatumas. Tą ribą peržengė tik vienas asmuo. Ašerė tikėjo, kad antrą kartą jis to nepadarys.

Jai iš viršaus spöksant į tuščią teniso aikštelę veidas neišdavė viduje kunkuliuojančio pykčio, sumaišties ir skausmo, kuriam nebuvo pasiruošusi. Jos veidas atrodė ramus ir šaltas. Ji buvo tokia susikaupusi, kad drąsiausias iš prisiartinusių žmonių būrelio turėjo dukart pakviesti vardu, kol Ašerė išgirdo.

Ją atpažino! Nors Ašerė žinojo, kad tai neišvengiamai nutiks, pajuto malonumą ant atkištų lapų ir rungtynių programų raitydama parašą. Jos neužmiršo.

Klausimus buvo lengva atremti, nors ne daug trūko, kad būtų prabilta apie jos santykius su Tajumi. Gerbėjams pakako nusišypsoti ir atsakyti dviprasmiškai. Tačiau Ašerė nebuvo naivi ir žinojo, kad su žurnalistais taip neišsisuks. Vylėsi, kad su jais susidurs kitą dieną.

Išdalijusi autografus ir atsitraukusi į galą Ašerė pastebėjo kelis kitus tenisininkus – seną priešininę, buvusią dvejetų partnerę, kelis veidus iš praeities. Jos ir Čako Princo žvilgsniai susitiko. Tai artimiausias Tajaus draugas – mielas žaidėjas plieniniu riešu ir mikliomis

kojomis. Nors žvilgsnis buvo trumpas, net draugiškas, prieš atsisukdama į dar vieną gerbėją Ašerė pastebėjo Čako akyse klausimą.

Šypsodamasi paaugliui teniso gerbėjui suprato, kad žinia pasklido. Ašerė Vulf vėl į rankas paims raketę. Žmonės tikrai svars-tys ir galiausiai paklaus: ar ji vėl priims Tajų Starbaką?

– Ašere! – Čakas pasišokinėdamas patraukė prie jos. Lygiai taip pat jis vaikščiodavo po kortą. Čakas nesivaržydamas čiupo ją už pečių ir pakštelėjo į lūpas. – Atrodai nuostabiai!

Ašerė nusijuokė atgaudama kvapą.

– Tu taip pat.

Tai tikra tiesa. Čakas beveik visais atžvilgiais buvo vidutiniškas – ūgiu, sudėjimu, gymiu. Tačiau vidinė kibirkštėlė teikė jam patrauklumo ir šelmiško seksualumo. Jis nedvejodamas tuo naudodavosi – žinoma, nepiktybiškai.

– Niekas nežinojo, kad ateisi, – pasiskundė Čakas, pamažu vesdamas ją pro besiskirstančius žmones. – Nenumaniau, kad esi čia, kol... – jis nutilo ir Ašerė suprato, kad omenyje

jis turėjo jos susižvalgymą su Tajumi. – Kol nesibaigė varžybos, – užbaigė Čakas. Jis spustelėjo jai petį. – Kodėl niekam nepaskambinai?

– Nebuvau tikra, ar pavyks ateiti, – Ašerė leidosi nuvedama į tuštesnę vietelę galiniame koridoriuje. – Paskui pamaniau, kad bus geriau susilieti su žiūrovais. Nenorėjau atkreipti dėmesio į save, dukrą paklydėlę.

– Mačas buvo velnioniškas, – Čakas linksmi išsišiepė atidengdamas dantis. – Vargu ar teko matyti Tajų, žaidžiantį geriau nei paskutiniame sete. Trys padavimai be atsako.

– Jo padavimai visada būdavo mirtini, – sumurmėjo Ašerė.

– Mateisi su juo?

Kitas, uždavęs tokį tiesmuką klausimą, būtų mainais sulaukęs šalto dėbtelėjimo. Tačiau Čakui ji tik nusivaipė.

– Ne. Žinoma, teks pasimatyti, bet nenorėjau jo išblaškyti prieš mačą, – Ašerė susinėrė pirštus – visada taip darydavo apimta jaudulio. – Nesitikėjau, kad jis žinos, jog esu čia.

Išblaškyti Starbaką. Ji mintyse nusijuokė. Kai tik pakelia raketę, niekas jo neišblaškys.

– Tau dingus jis pamišo.

Čako tyliai ištarti žodžiai gražino Ašerę į dabartį. Ji pasistengė atpalaiduoti pirštus.

– Esu tikra, kad greitai atsigavo, – žodžiai nuskambėjo pikčiau, nei ji norėjo, todėl Ašerė papurtė galvą, lyg ketindama juos atsiimti. – Kaip tu laikaisi? Mačiau tave reklamoje giriantį naujų teniso batelių liniją.

– Kaip atrodžiau?

– Nuoširdus, – šyptelėdama atsakė ji. – Vos jų nenusipirkau.

Jis atsiduso.

– O aš norėjau pasirodyti vyriškas.

Įsitempęs kūnas atsipalaidavo ir Ašerė nusijuokė.

– Su tokiu veidu? – ji suėmė jį už smakro ir pasukiojo galvą į šonus. – Kai turi tokį veidelį, bet kuri motina patikėtų tau savo dukterį – ir be reikalo, – pridūrė.

– Ššš! – Čakas apsidairė dėdamasis išsigandęs. – Nekalbėk taip garsiai, sugadinsi mano reputaciją.

– Tavo reputacija nukentėjo Sidnėjuje, – priminė Ašerė. – Kada tai buvo? Prieš tris sezonus? Toji striptizo šokėja.

– Egzotinių šokių atlikėja, – pataisė ją Čakas. – Įvyko kultūrų mainai.

– Tos plunksnos tau visai tiko, – ji vėl nusijuokė ir pakštelėjo jam į skruostą. – Fuksijos spalva tau tinka.

– Mes visi tavęs pasiilgome, Ašere, – jis patapšnojo per jos smulkų tvirtą petį.

Jos žvilgsnis surimtėjo.

– Ak, Čakai, aš taip pat jūsų pasiilgau. Visų. Ir žaidimo. Turbūt tik šiandien čia atėjusi supratau, kaip smarkiai viso to pasiilgau. – Ašerė paniro į mintis, į prisiminimus. – Treji metai, – tyliai ištarė ji.

– O dabar grįžai.

Ji pažvelgė jam į akis.

– O dabar grįžau, – patvirtino. – Tiksliau, grįšiu po dviejų savaitių.

– „Foro Italico“*.

Ašerė jam šyptelėjo, parodydama ne džiaugsmą, o ryžtą.

– Dar niekada nelaimėjau ant tos nelemtos Italijos žemės. Šįkart nugalėsiu.

* Stadionas Romoje. Jį statant įkvėpimo semtasi iš antikinės architektūros (čia ir toliau – vert. pastabos).

– Todėl, kad neišlaikydavai žaidimo ritmo.

Už nugaros pasigirdus balsui, Ašerės pečiai įsitempė. Jos akyse, nukreiptose į Čaką, tik akimirką šmėstelėjo slapti jausmai. Paskui ji nusiramino. Kai Ašerė atsisuko į Tajų, jis visų pirma pastebėjo, kad prisiminimuose jos nepagražino, be to, paaiškėjo, kad ji vis dar moka tvardyti.

– Visada taip sakei, – ramiai ištarė ji. Ramino save, kad blogiausia jau praėjo, kai jų akys susitiko iš karto po mačo. Tačiau pilvo raumenys vis tiek įsitempė. – Gražiai žaidei, Tajau... po pirmo seto.

Jų neskyrė nė žingsnis. Abu nepastebėjo vienas kitame pokyčių. Treji metai prabėgo it akimirka. Staiga Ašerei toptelėjo, kad net per dvidešimt metų niekas nebūtų pasikeitę. Jos širdis vis tiek daužytųsi, kraujas ūžtų venose. Dėl jo. Taip buvo ir bus visada. Ji paskubėjo nustumti tokias mintis į šalį. Jei verinama jo žvilgsnio nori išlikti rami, negali murkdytis prisiminimuose.

Žurnalistai vis dar šūkalojo užduodami klausimus jam, paskui ir jai. Jie ėmė brautis

Silkas

romantikos ir jausmų dvelksmas

Juodu buvo kaip diena ir naktis – ugingasis Tajus Starbakas ir ledo princesė Ašerė Vulf. Prieš trejus metus šią įsimylėjėlių porą išskyrė melas ir nesusipratimai, bet Ašerei grįžus į teniso aikštelę jiems vėl lemta susitikti...

Iš naujo suartėti nėra taip paprasta. Per daug neužgydytų žaizdų. Per daug paslapčių. Anuomet Ašerė netarusi nė žodžio paliko Tajų ir skubotai ištekėjo už kito. Dabar ji grįžo – vėl vieniša ir tokia pat graži kaip kadaise. Tajus trokšta, kad ji sumokėtų už prieš trejus metus sukeltą skausmą.

Ašerė slepia skaudžią paslaptį ir negali jos atskleisti vyrui, kurį kadaise mylėjo labiau už viską. Vyrui, su kuriuo jis dar svajoja susieti gyvenimą. Jei tik tai būtų įmanoma...

Ai ganta
Ai minkšta viršelis

svajonių knygos

9 786090 304037

romantika	♥♥♥♥♥
aistra	♥♥♥♥♥
drama	♥♥♥♥♥
intriga	♥♥♥♥♥
draugystė	♥♥♥♥♥
humoras	♥♥♥♥♥

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos